

שבירים شظايا

פתיחה الافتتاحية

6.3.19

יום רביעי
יום الاربعاء
في تمام
الساعة
13:30

נעילה
إغلاق المعرض
11.5.19

מוצה42

מרחב תצוגה רב־תחומי
מסלול "אמן-מורה" (M.Ed),
התכנית להוראת מדעי הרוח
והאמנויות בגישה רב־תחומית,
הפקולטה ללימודים מתקדמים,
מכללת אורנים

אמניות-אוצרות
فنانات - تشكيليات

מאיה איל רוזנקיאר
مايا ئيل روزنكيار
מרים ארשיד אנדראום
مريم ارشيد اندراوس
שירה לויין שירא לתיין
دوريت كهان دوريت كهان
לאה רוזן ליא רוזן
ليلخ شموئلي ليلخ شموئلي

צילום: לילך שמואלי
تصوير: ليلخ شموئلي

ליווי אוצרותי אמينة المعرض
ايرنا غوردون إيرينا جوردون

הפקה إخراج
רות אופנהיים روت اوفنهايم

אורנים
المכלلة الأكاديمية للبحوث

הודעה לעיתונות

שברירם

תערוכה חדשה ב"מוזה 42", מכללת אורנים

פתיחה: 6.3.2019

אומניות-אוצרות:

מאיה איל רוזנקיאר, מרים ארשיד אנדראוס, שירה לוי, דורית כהן, לאה רון, לילך שמואלי

לאה גולדברג בשירה "מציאה" מתארת את חוויית ההתרשמות המפעימה של גילוי פיסת שמיים בתוך שלולית ברחוב וכיצד קרן אור השמש מהבהבת "שברירם-שברירם" במים.

במסלול "אמן-מורה" המתקיים במסגרת לימודי התואר השני בהוראת מדעי הרוח והאומנויות בגישה רבת-תחומית, בחרו האומניות-אוצרות להציג מעבודותיהן העוסקות בניסיונות לאחוז בזמן, בזיכרון, בהתרחשויות ובדימויים שנדמה כי הם שרירים וקיימים, אך למעשה הם חמקמקים, מבליחים לרגעים ואז נעלמים, ולו על מנת שדבר-מה אחר יופיע.

שבריריות החיים חוברת לחוויית הייצוג, כאשר שתיהן מתקיימות במתח שבין השלם לפרגמנטרי. בד בבד הן משקפות את המרחק, שאינו ניתן לגישור, בין סובייקט לאובייקט ובין סובייקט לסובייקט – מרחק שלעיתים הינו מסך של מידע ודימויים המציפים את הראייה, את ההבחנה, את התודעה.

מאיה איל רוזנקיאר מנסה לתפוס זיכרונות חולפים כהרף עין תוך שהיא נעה אחורה וקדימה בזמן – בין תמונות ילדות לחוויות עכשוויות. באמצעות מטמורפוזות של הדימוי דרך מדיומים שונים, מחיתוכי עץ להדפסות קרמיקה של לוחות העץ, היא מתחקה אחר האופן בו האירועים, הסיפורים והזיכרונות שלהם משאירים אחריהם עקבות, פצעים חבושים, סימנים נראים לא נראים. סדרות העבודות מאפשרות התבוננות רגעית בפרגמנטים הנאספים לאלומה מאוחדת כגוף המכיל את סך חלקיו, לו רק כדי להתפרק מחדש.

מרים ארשיד אנדראוס עוסקת בהתמודדות עם אבל ויתמות מאב. נקודת המוצא שלה היא בובת חתול שאביה הביא לה במתנה מחוץ לארץ כשהייתה בת ארבע והיא הזיכרון היחיד שנשאר לה ממנו. על בסיס הבובה היא יוצרת קבוצה של פסלים רכים בצבעי אפור ושחור העשויים ספוג, בדים וחבלים – כמו קושרת את הזיכרון והופכת אותו לאובייקט בחלל. הפסלים מהדהדים צורת חיה ואף בובות וודו, אך גם מופשטים ואמורפיים, ומבטאים דבר-מה אפל, מטריד ומאיים.

שירה לוי יוצרת פעולה פרפורמטיבית שבמסגרתה היא מזמינה את המבקרים לרשום על מצע מיוחד שעליו הקווים והכתמים מתהווים ונעלמים. לצד כל מצע מונחות כוס עם מים ומכחול וכן כתובית המדריכה את המבקר לרשום תוך כדי הקשבה לצליל המכחול על הבד. בחלל מנגד תלויה מראה מרובעת שבמרכזה ישנו חור עגול כך שהרישום והאנשים היוצרים אותו משתקפים במראה אך גם מופיעים בתוכה – תמיד באופן

חלקי, מוסתר ומתווך. הפעולה כולה מכוונת לגרום לתפיסת 'האני' ברגע הנוכחי, כאשר היצירה הופכת לשברירי זמן שבהם התודעה ערה ומכירה בעצמה.

עבור **דורית כהן**, פעולת הציור ממחישה את הניסיון האנושי אך הנואל לאחוז במהות הדברים. הדימוי שבו היא מתבוננת נוצר מתוך פירוק ונבנה לשלם שחלקיו לא תואמים, מכסים ומסתירים. באמצעות מלאכת הציור היא מתבוננת בטקסטורות הרבות המרכיבות את הדימוי ומנסה לאחוז בהן דרך הצבע ועבודת המכחול. אך האשליה הציורית מתעתעת. היא אינה יוצרת עולם קוהרנטי, אלא כזה שרוחשות בו תחושות ומהויות שאינן מצליחות לעלות על הבד ונמצאות בתוך הזיכרון האפשרי שלו.

באמצעות עבודות פיסוליות שיש בהן הומור וליריות, עוסקת **לאה רון** במצבים שבריריים בחיינו שמפניהם אנו משתדלים להתגונן ולכסות את הפגמים והסדקים שבהם, פן יהפכו לשברים של ממש. היא מתמקדת בטקס החתונה ובלבוש החתן והכלה אותם היא מעבדת וחונטת תוך שימוש בשעווה וחומרים אחרים. הבגדים, כמו גם הנעליים, ההינומה, הכוס שנשברת וזר הפרחים היבש, מסמנים את הטקס ואת כל המערכות החברתיות והאישיות המושתתות עליו, לצד החלומות, הפחדים, המשמעות והכאב שהאדם מייחס למוסד הנישואים.

לילך שמואלי חוקרת את פעולות ההתבוננות והייצוג על-ידי מושגים של הרחקה, הצצה והבלחה. באמצעות רישום פרוטאזי של תריסים וחרכים אותם היא משלבת בעבודות וידאו, היא מעלה שורה של מסכים פיזיים או מדומיינים, שהריבוי שלהם מייצר השתקפויות בו-זמניות של המציאות. היא משתמשת בנייר כמסך פיזי או רגשי היוצר מעין חיץ של בין אזור מוגן למסוכן, מצב של שומר ונשמר, נמנע ומונע. זהו עולם של שברירי ייצוגים, הנעים בין הפיגורטיבי למופשט, בין תנועה המבקשת להעלות באוב לבין פעולה מדיטיטיבית, אשר מעלה שאלות וספקות לגבי מהי המציאות ה"אמיתית".